

เทศน์เช้า วันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๔

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรม ธรรมะเหนือธรรมชาติ เหนือทุกสิ่งทุกอย่าง เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมาแล้ว เสวยวิมุตติสุขไป

คำว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสวยวิมุตติสุข เห็นใหม่ เสวยวิมุตติสุข แล้วออกมานี้จะเทศน์สั่งสอนใคร จะเทศน์สั่งสอนใคร จนทอคออ้ายนะ แต่ด้วยการสร้างบุญญาธิการมาด้วยกัน พระโมคคัลลานะกับพระสารีบุตรก็สร้างกุศลมา ปวารณา มาเป็นอัครสาวก เห็นใหม่ เพราะมีเบื้องหลังสร้างสมบุญญาธิการมา แต่ธรรมะเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมาแล้ว มันละเอียดลึกซึ้ง ลึกซึ้งจนว่าธรรมะนี้เหนือธรรมชาติ ธรรมะเหนือทุกๆ อย่าง

นี่เวลามันขัดแย้งกัน เห็นใหม่ เวลาเด็ก เรว่ามันเป็นเรื่องของเด็กนะ เด็ก เรายังจะดูแลเด็กของเรา ผู้ใหญ่ก็ต้องเป็นผู้ใหญ่ ธรรมะมันเหนือธรรมชาติเพราะมันเหนือทุกๆ อย่าง แล้วเรามาแสวงหากัน สิ่งที่เราแสวงหากันอยู่นี้ บุญกุศลนี้มันก็เป็นการสร้างสมบุญญาธิการ มีอำนาจวาสนาบาปมีนะ ถ้าไม่มีอำนาจวาสนาบาปมี พวกเราจะไม่สนใจเรื่องนี้หรอก เพราะว่าเราอยู่ในทางโลก ทางโลกเราจะไปวัดไปวาณีเขามีแต่แรงเสียดสี เขามีแต่แรงด้านทานนะ คนไปวัดคือคนที่มึปัญหา คนไปวัดคือคนที่มึเวลาว่างมากเกินไป แต่เวลาทุกข์ไม่มีใครมาดูแลให้เรานะ

ฉะนั้น สิ่งที่ว่า “ธรรมะเหนือธรรมชาติ” เราแสวงหาธรรมกัน เราก็ต้องฝึก ฝึกกับความรูสึกของเรา ความรูสึกของเราคือธรรมชาติ นี่ปฏิบัติจิต จิตมันไปตามแรงขับของมัน ไปเกิดในใจ ในครรภ์ ในน้ำคร่ำ ในโอปปาติกะ เห็นใหม่ มันมีแรงขับของมัน นี่คือธรรมชาติ! ธรรมชาติมันมีเวรมีกรรมขับไสมันไป มันก็ไปตามธรรมชาตินั้นแหละ นี่เราจะมาฝึกมัน เราปรารถนาอยากจะได้ธรรมะ

อยากได้ธรรมนะ สติธรรม สมาธิธรรม ปัญญาธรรม นี่เป็นธรรมฝ่ายเหตุ ธรรมฝ่ายเหตุคือต้องแสวงหา เราจะไปตลาด เราจะไปซื้อของ ถ้าเราไม่มีเงินไปตลาดเราจะได้อะไรกลับมา ก็ได้มือเปล่าๆ กลับมาไง เดินไปตลาด แล้วก็เดินกลับมา ก็ได้มือเปล่าๆ กลับมา จะไปตลาด เราก็ต้องมีเงินมีทองของเราไป เราจะจับจ่ายใช้สอยสิ่งใด เราก็เอาเงินนั้นแลกเปลี่ยนมา

สติธรรม สมาธิธรรม ปัญญาธรรม เป็นธรรมฝ่ายเหตุ ฝ่ายเหตุที่จะไปแก้ไขใจ แก้ใจให้จิตใจที่เป็นธรรมชาติ ที่มันเวียนเกิดเวียนตายโดยกิเลสตัดหาความทะยานอยาก ให้มันพ้นไปจากธรรมชาติ ให้มันเหนือธรรมชาติ เหนือวิญญูะไง วิญญูะ วิวิญญูะ เราจะพ้นจากวิญญูะไป เราต้องมีสติปัญญาของเรา

ถ้ามีสติปัญญาของเรา เห็นไหม มนุษย์เป็นสัตว์สังคม เราอยู่ด้วยตัวเองไม่ได้นะ เวลาอยู่ด้วยตัวเองเราก็เหงา เราต้องมีหมู่คณะ พอมีหมู่คณะขึ้นมา มันก็มีการกระทบกระทั่งกัน มนุษย์อยู่คนเดียวก็ไม่ได้ อยู่กับสังคมก็ไม่ได้ อยู่กับอะไรก็ไม่ได้ทั้งนั้นเลย แล้วมนุษย์มันจะอยู่กับใครล่ะ? ถ้ามนุษย์มันจะอยู่กับใคร นี่เราตั้งสติของเราขึ้นมา เราตั้งสติของเรา

มนุษย์นี้ ถ้าจิตใจมันมีธรรมะ ธรรมโอสถจะแก้ไขมัน จะแก้ไขใจนี้ เห็นไหม ถ้ามีธรรมโอสถ สิ่งที่เป็นธรรมโอสถนะมันเป็นธรรมรส รสของธรรม ชนะซึ่งรสทั้งปวง.. แล้วรสของธรรมเป็นอย่างไรล่ะ?

นี่เราเอาธรรมะที่เหนือธรรมชาติมาเหยียบย่ำทำลายกัน ว่าธรรมะเป็นธรรมชาติ ธรรมะมันมีอยู่แล้ว ธรรมะมันอยู่ในกระเป๋า ควักออกมาก็มี เราไปคิดกันเอง เห็นไหม เพราะด้วยกิเลสตัดหาความทะยานอยากมันไปเหยียบย่ำ มันไม่เคยประพฤติปฏิบัติของมัน มันไม่เคยแสวงหาของมัน แล้วมันก็บอกว่าธรรมะมันมีอยู่แล้ว มีอยู่แล้ว แล้วอยู่ที่ไหนล่ะ มีอยู่แล้วมันอยู่ที่ไหน?

ธรรมะมีอยู่แล้ว ธรรมะมีอยู่โดยดั้งเดิม อริยสัจจมันมีของมันอยู่ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค มันมีของมันอยู่ แต่ความดีอยู่นี้เราต้องแสวงหาอยู่ มันมีอยู่แต่ไม่ใช่ของเรา มันมีอยู่มันเป็นของใครล่ะ มันเป็นของใคร?

ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพานนะ พระอานนท์คร่ำครวญเลย เพราะพระอานนท์เป็นพระโสดาบัน เราเป็นอะไร เวลาพระโสดาบันนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์ พระอรหันต์จะนิพพาน พระโสดาบันมีความลังเลใจนะ คร่ำครวญเลยว่าต้องการมีผู้สั่งสอน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็จะปรินิพพานแล้ว เราก็คงต้องมีผู้ที่ชักนำอยู่ แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็จะปรินิพพาน พระโสดาบันยังร้องไห้เลย ยังร้องไห้เสียตายเลย แต่ของเราบอกว่า ธรรมะมันมีอยู่แล้ว ควักจากกระเป๋ามากี่ได้

มันเป็นไปไม่ได้ นี่เราทำลายตัวเราเองกันนะ เราทำลายโอกาสของตัวเอง เราทำให้เราประมาทเลินเล่อ เราทำให้เราไม่ตั้งใจของเรา แต่ถ้าเรามีสติ เราจะยับยั้งความรู้สึกนึกคิดเราได้แล้ว สิ่งที่มีมันเป็นความรู้สึกนึกคิด ที่มีมันทุกขมันยากอยู่นี้ มันยากอยู่เพราะอะไรล่ะ เห็นไหม เวลาของที่เป็นพิษเป็นภัย เขาบอกเก็บให้พ้นจากมือเด็กนะ อวูฐนี่เก็บให้พ้นจากมือเด็ก เดี่ยวเด็กมันเอาไปเล่น มันเอาไปทำลาย

หัวใจของเรามันยิ่งกว่าเด็ก มันคว้าทุกอย่าง มันกินทุกอย่าง แล้วมันก็เจ็บปวด แสบร้อนของมัน นี่ใจ ของที่มีมันเป็นพิษเป็นภัย เวลาเก็บไว้เขายังให้เก็บพ้นมือเด็ก แล้วหัวใจของเราเวลามันเสวยอารมณ์ เวลามันคิดขึ้นมา ทำไมไม่ป้องกันมันล่ะ ทำไมไม่บอกมันว่าสิ่งนี้มีมันเป็นพิษเป็นภัย เราไม่ควรจะไปคิด ไม่ควรจะไปกระทำ ทำไมมันเอาเข้าปากล่ะ เห็นไหม แต่ถ้ามีสติ จากเด็กๆ มันจะเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมา อันนี้เวลาคิดขึ้นมามันมีความทุกข์ อันนี้ถ้ามันคิดขึ้นมาเป็นความสุข มันเป็นความดีงาม

ชีวิตเรานี้ ถ้าเราคิดถึงชีวิตเรา เราจะทุกข์ยากมาขนาดไหน ถ้าเราบอกว่าเรามีบุญกุศล เราเกิดเป็นมนุษย์ เรามีชีวิต เรามีความรู้สึก แค่นี้มันจะมีสติแล้ว มันจะมีสติ มันจะมีความภูมิใจแล้ว ภูมิใจว่า เรายังเป็นคนที่มีชีวิต เราเป็นคนที่ยังคัดเลือกความดีความชั่วได้ เราเป็นคนที่มีโอกาสที่กระทำได้ จิตใจนี้มันจะก้าวเดินไป

ความสุข ความทุกข์ ความกระทบกระทั่งอันนี้เป็นวิบากกรรม มันเป็นผลของวิบาก ถ้าเราไม่ได้ทำอะไรมา เห็นไหม ไม่มีการกระทบกระทั่งอันนั้นจะเกิดกับเราได้ อย่างไรก็ตาม เวลาคนเขาทำขึ้นมา บางคนเขามีแต่สิ่งดีๆ ในชีวิตเขามีแต่สิ่งที่ดีงาม สิ่งที่ดีงามนั้นมันมาจากไหนล่ะ สิ่งที่ดีงามเขาก็ต้องทำของเขาма ทุกอย่างต้องทำของเขามา

เราเกิดมา ทุกคนมีพ่อแม่ แล้วพ่อแม่เราก็คือคนเดิม นั่นละ เวลาเราไปในสังคม พ่อแม่ของคนอื่นทำไมดีกับลูกเขา พ่อแม่คนนู้น ปู่ ย่า ตา ยาย ทำไมดีอย่างนั้น เราก็อยากได้ พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยายอย่างนั้น ทำไมเราไม่ได้ละ ทำไมเราไม่ได้พ่อแม่อย่างที่ เป็นพ่อแม่ของเราละ เห็นไหม

มันเป็นวิบาก เพราะจิตมันมาเกิดในใจ ในกรรม มันมาเกิดในตระกูลนั้นไง มันมาเกิดร่วมกัน มันมาทำร่วมกัน ฉะนั้นสิ่งที่เกิดร่วมกันมานี้ ชีวิตมันมีของมันแล้ว มัน เป็นผลของวิบากนี้ เรายอมรับตามความเป็นจริง แต่หัวใจของเราเป็นอิสระนะ หัวใจของเราเป็นอิสระ จะคิดอะไรก็ได้ จะทำอะไรก็ได้ จะดูแลอย่างไรก็ได้ จะปล่อยให้มันชั่วก็ได้

ถ้ามันดี มันดีสุดยอดของมัน ถ้ามันชั่ว มันชั่วสุดยอดของมัน หัวใจนี้! มันอยู่ที่สติ เรียบยังมัน แล้วดูแลมัน รักษา มัน รักษาขึ้นมา จนมันโตขึ้นมาแล้วมันจะแก้ของมันเอง คุณใช้เวลามันชั่ว คุณคนทำชั่วเขาทำความชั่วกัน มันทำได้ เห็นไหม หน้าไหว้หลังหลอก หน้าอย่างหลังอย่าง ปลิ้นปล้อน หลอกหลวงไป มันทำเพราะอะไรของมัน เพราะใจมันชั่ว! แต่เพราะหัวใจของคนมันเป็นกลาง มันเป็นชั่วก็ได้ เป็นดีก็ได้

นี่มันชั่วมันก็ชั่วของมันสุดๆ เลย เวลาดี มันก็ดีของมันจนน่าใจหายนะ เวลาคนดีนี้เขาเสียสละชีวิตของเขาเนะ คุณพระโพธิสัตว์สิ เสียสละชีวิตทุกภพทุกชาติ ต้องการให้หมู่คณะมีความสุข นี่ไงอำนาจ วาสนาบารมีมันมาที่นี้ไง มันมาจากการเสียสละ แต่ทางวิทยาศาสตร์ของเรา เห็นไหม บอกว่าเราเสียสละนี้ เราเป็นผู้ให้ เราเป็นผู้เสียเปรียบ เราไม่เห็นได้อะไรสิ่งใดมาเลย เราทิ้งของลงเหว ทิ้งของลงไปโดยที่ไม่มีสิ่งใดเลย สิ่งนั้นมันมีประโยชน์มหาศาล มหาศาลเพราะเหตุใด มหาศาลเพราะมันมีเจตนาไง

คุณต้นไม้สิ เวลาผลไม้มันหลุดจากต้นลงมา มันได้อะไร ต้นไม้นะ เมล็ดพันธุ์ที่มันแก่แล้วมันตกลงมา มันก็เกิดงอกต้นใหม่ขึ้นมา แล้วต้นเก่าละ ต้นเก่ามันก็แย่งอาหารกัน เห็นไหม รากจะไปแย่งอาหารกัน ทุกอย่างแย่งอาหารกัน มันได้อะไร? เพราะมันไม่มีจิตวิญญาณ มันมีชีวิต แต่มันไม่มีจิตวิญญาณ

แต่เรามี! เรามีจิตวิญญาณของเรา จิตเวลาเกิดเวลาตาย เวลาเสียสละออกมา จะรู้หรือไม่รู้ก็แล้วแต่ เวลาพระเป็นอาบัติ เป็นอาบัติเพราะไม่รู้ ทำความผิดก็อ้างว่าไม่รู้ ไม่รู้ก็อาบัติ รู้ก็อาบัติ ลังเลสงสัยแล้วทำก็อาบัติ

นี่ก็เหมือนกัน เราเสียสละออกไปนี่ เจตนาของจิต เห็นไหม เจตนาของจิตที่มันเสียสละออกไป นี่ไงพระโพธิสัตว์เสียสละทุกๆ อย่าง ทำทุกๆ อย่างเลยเพื่อจะสร้างให้จิตใจนี้มันมั่นคงขึ้นมา จิตใจนี้มันมั่นคงเพราะอะไรล่ะ? เราเสียสละทุกๆ อย่างเลย แต่ถ้าเราทุกข์เรายากอยู่ ก็ความรู้สึกนึกคิดเรานี้แหละมันเหยียบย่ำเราเอง นุ่นก็เสียเปรียบ นุ่นก็ไม่ได้ นุ่นก็ไม่ดี

สิ่งใดไม่ดีมันเรื่องของเขานะ มันเรื่องของ การกระทำ.. ไซ้! เราเกิดมาในตระกูลนะ พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย เรากตัญญูกตเวทีของเรา แต่ถ้าความรู้สึกนึกคิดอย่างนั้น การกระทำของเขา กรรมของเขา ก็กรรมของเขา เวลากรรมของเรา เราทำคุณงามความดีก็เป็นกรรมดีของเรา เราทำความชั่ว ก็เป็นความชั่วของเรา เวลาเราทุกข์ เราก็ทุกข์ของเรา เวลาสุข เราก็สุขของเรา เวลาเราจะปฏิบัติ เราก็ปฏิบัติของเรา นี่ถ้ามันพ้นจากทุกข์ เห็นไหม “ธรรมะส่วนบุคคล”

ผู้ที่จะมีคุณธรรมในหัวใจนะ สมาธิก็ต้องรู้จักสมาธิ ปัญญาก็ต้องรู้จักปัญญามรรคญาณ มัคคะรวมตัว มรรคมันรวมตัว สมุจเฉทปหานกิเลส มันก็ต้องรู้ตัวมันเองหมด เราเกิดมาเป็นคน เราบอกเราไม่รู้จักว่าเราเป็นคน ต้องให้คนอื่นบอกว่า “ผมเป็นคนหรือเปล่าครับ ผมเป็นคนหรือเปล่าครับ” ไม่รู้ว่าคนนั้นเป็นคนดีหรือคนบ้า

เราเกิดเป็นคนเราก็รู้ว่าเราเป็นคน! เราทำคุณงามความดีในใจ เราก็รู้ว่าเราทำคุณงามความดี เราทำความชั่ว ในใจเราก็รู้ว่าทำความชั่ว ความลับไม่มีในโลกหรอก ใจนี้มันรู้ ถ้ามีสมาธิมันต้องรู้จักสมาธิของตัวเอง แล้วคนมีสมาธินี้บอกว่าสมาธิไม่จำเป็น สมาธิไม่จำเป็น ไม่ต้องมี มันเป็นไปได้อย่างไร

คนที่มปัญญาขึ้นมา ปัญญาในโลกียปัญญา ปัญญาจากโลก ปัญญาจากวิชาชีพ ปัญญาการทำมาหากินมันเป็นโลกียปัญญา แล้วปัญญาของธรรมที่ว่าธรรมเหนือโลก ปัญญาของธรรมมันเกิดขึ้นมาได้อย่างไร แล้วเวลาคนที่ไม่เกิดปัญญาของธรรม ไม่เกิดโลกุตตรธรรมขึ้นมา มันจะไม่สมุจเฉทปหาน ไม่ฆ่ากิเลสของมัน มันจะเป็นโสคาบันขึ้นมา

ได้อย่างไร คนที่จะเป็นพระโศคฉบับขึ้นมา มันต้องเห็นความแตกต่างระหว่างโลกีย์
ปัญญากับโลกุตตรปัญญาว่ามันแตกต่างกันอย่างไร

เงินแต่ละสกุล แต่ละชนชาติที่เขาใช้ ค่านมันก็แตกต่างกัน ปัญญาของคนทีเวลามัน
เกิดขึ้นมา เป็นปัญญาที่เป็นโลกนี้เป็นอย่างไร ปัญญาที่เป็นธรรมมันเป็นอย่างไร ถ้ามัน
เป็นคุณธรรมของมันขึ้นมา เห็นไหม มันเป็นคนธรรมขึ้นมา นี่ธรรมเหนือโลก! ธรรม
เหนือโลกที่เราแสวงหากัน เรามาทำบุญกุศลกันนี้ก็เพื่อให้ใจเรามันมีคุณธรรม ถ้ามี
คุณธรรมขึ้นมา ปัญญาที่มันเกิดขึ้นมา จะเกิดขึ้นมาจากใจของเราได้ ถ้าเราไม่มีคุณธรรม
ธรรมะเอามาเหยียบย่ำเล่นกัน แล้วว่าตัวเองนี้มีคุณค่า หัวใจนี้อยู่เหนือมัน ว่าเป็นยอดคน
เป็นยอดมนุษย์

ตกอยู่ในนรกอเวจี ด้วยทิฐิมานะของตัวเอง ด้วยความไม่รู้ตัว เห็นไหม นี่ดูสิกิเลสมัน
ร้ายไหม กิเลสมันอยู่ในหัวใจของคนนะ เราแสวงหาธรรม ธรรมะเหนือธรรมชาติ เห็น
การเกิดและการตาย เห็นทุกสิ่งทุกอย่าง แต่มันก็เกิดขึ้นมาจากภพจากชาติ เกิดขึ้นมา
จากเรานี้ละ เพราะอะไร เพราะจิตเรามันก็อยู่ในวัฏฏะ มันก็เป็นธรรมชาติอันหนึ่งทั้งนั้น
แหละ

เป็นธรรมชาติแต่มันมีแรงขยับนะ แรงขยับของบุญและแรงขยับของบาป แล้วแรงขยับ
ของบุญและของบาปมันมีนะ มันมีทุกๆ ดวงใจ ไม่มีดวงใจดวงไหนไม่เคยทำผิดพลาด
มาเลย คนเรานี้ขาดสติขยับยั้งได้ทั้งนั้นแหละ แต่ขาดสติขยับยั้งไปแล้วสิ่งนั้นก็เป็นการ
สิ่งนั้นเป็นการเราก็ต้องยอมรับความเป็นจริง เห็นไหม คุณตีความคิดของเราทำไมมัน
ขาดตอน ทำไมมันขาดช่วง เวลาทำคุณงามความดีขึ้นมาแล้วทำไมมันไม่ต่อเนื่อง เรา
ประพฤติปฏิบัติกันนี้มันขาดแคลนเพราะความต่อเนื่อง

คุณตีเวลาเรามีศรัทธาความเชื่อเรายึดมันมาก เรามีจุดยืนดีมาหลาย แล้วทำไมมันยัง
คลอนแคลนล่ะ มันคลอนแคลนเพราะอะไร เห็นไหม นี่สิ่งต่างๆ อย่างนี้อยู่ที่พันธุกรรม
ของมัน อยู่ที่ความมั่นคงของจิต ถ้าจิตมันคงขึ้นมา เราทำของเราขึ้นมา จะทุกข์จะยาก จะ
เดือดจะร้อนนะ มันก็เป็นการกระทำของเราทั้งนั้นแหละ แล้วเวลามีคนมาเสนอว่าทาง
นั้นสะดวก ทางนั้นสบาย

ถ้าทางไหนมันเป็นทางที่ดี ทางไหนเป็นทางที่สุดยอด องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ พุทธวิสัยนี่นะไม่มีใครจะรู้เท่าปัญญาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในโลกธาตุนี้ ในผลของวิญญูณี จะไม่มีใครมีปัญญาเหนือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป แล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนามารื้อสัตว์ชนสัตว์ ถ้ามีทางไหนที่มันลัดที่มันทำได้ง่าย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเราแล้ว

ฉะนั้นใครพูดอย่างไรอย่าเชื่อ กาลามสูตรนะ เราต้องพิสูจน์ก่อน มันเป็นไปได้จริงหรือเปล่า ถ้าเป็นไปได้จริงพระพุทธเจ้าบอกแล้ว ทุกัลทริเวลาบอกขึ้นมาว่า “สิ่งนี้มีอยู่ในพระไตรปิฎก แล้วคนลืมนั่นไป แล้วมีคนไปรื้อค้นขึ้นมา” ถ้าบอกไม่มีในพระไตรปิฎก ไม่บอกว่าป็นธรรมชาติของพระพุทธเจ้า พวกเราก็ไม่เชื่อ จะโกหกเขาก็ต้องขายพระพุทธเจ้า จะโกหกใครก็ต้องขายครูบาอาจารย์ของตัวเอง ไม่เอาตัวเองขายล่ะ จะโกหกใครก็ต้องขายพระพุทธเจ้าก่อน อันนี้เป็นพุทธบัญญัติ อันนี้เป็นพุทธทำนาย ขายพระพุทธเจ้าก่อนทั้งนั้นเลย พระพุทธเจ้าพูดอย่างนั้นหรือ?

นี่พูดถึงโลกเป็นอย่างนั้นจริง โลกเป็นอย่างนั้นกันหมดเลย เห็นไหม นี่บอกว่าธรรมชาติเหนือธรรมชาติ แต่เอาธรรมี่มาเหยียบย่ำทำลายกัน อันนี้พุทธทำนายนะ อันนี้เป็นพุทธพจน์ ว่ากันไปในะ พุทธพจน์ว่าอย่างไร? พุทธพจน์ว่าอะไร? พระไตรปิฎกทั้งคู่ใครๆ ก็อ่าน ใครๆ ก็ศึกษาได้ แล้วเวลาพูดขึ้นมาพวกเราก็เชื่อเพราะอะไร เพราะเราไม่ดูแลกัน เราไม่ศึกษากัน พอไม่ศึกษากัน ใครพูดอะไรเราก็ตามเขาไป ตามเขาไปนี่เพราะอะไร เพราะคนพูดมันไม่รู้ พอไม่รู้ขึ้นมาก็อ้างนู่นอ้างนี่ไป แล้วก็เหยียบย่ำทำลายกันไป

แต่ถ้าเราจะทำความเป็นจริงขึ้นมาเราต้องมีความมานะ มีความบากบั่น มีความวิริยะ มีความอดุสหาะ นี้โยมอดุสสำห้มากันนี้มาเพื่ออะไร มาเพื่อสร้างบารมีของใจของตัวเอง มาเพื่อเสียสละ มาเพื่อพัฒนาหัวใจ ให้หัวใจนี้มันได้ฟัง เห็นไหม ทำบุญกุศลแล้วได้ฟังธรรม ฟังธรรมก็เดือนสติเราไง เดือนสติ เดือนความรู้สึก ความนึกคิดของเรา เราจะเป็นเหยื่อเขาไหม?

ชีวิตเรามีค่าขนาดนี้ แล้วเราจะให้ใครมาชักนำเราไป กาลามสูตรไม่เชื่อ ไม่เชื่อ แม้แต่ใครพูดทั้งสิ้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ให้เชื่อใครเลย ให้เชื่อประสบการณ์ ให้เชื่อการปฏิบัติความเป็นจริงของเราขึ้นมา ถ้ามีสติต้องมีสติจริงๆ มัน

ยับยั้งความคิดได้จริงๆ ไม่ใช่สติหลอๆ ถ้ามีสมาธิจริงๆ สมาธิก็จิตมันมั่นคง จิตมันมีกำลังของมัน

นี่สมาธิว่างๆ ว่างๆ ว่างๆ แต่มันไม่มีกำลังของมัน เป็นสมาธิอย่างไร? เป็นสมาธิแล้วมันจะสดชื่นของมัน เป็นสมาธินี้มันจะมีกำลังของมัน พอมีกำลังของมันนี้ใช้เป็นหรือไม่เป็น ใช้ไม่เป็นมันก็เสื่อมของมันไป ถ้าใช้เป็นมันจะออกไปทำปัญญา ออกไปทำปัญญานี้มีสมาธิขึ้นมา มันจะเป็นโลกุตตรธรรม มันจะเป็นโลกุตตรปัญญา แล้วพอมันชำระกิเลส มันปล่อยวาง มันมหัสจรรย์ มหัสจรรย์มากๆ

ถ้าความมหัสจรรย์เกิดขึ้นมากับเรา เห็นไหม นี่บอกว่าธรรมะเหนือธรรมชาติ ธรรมะมีคุณค่า มีคุณค่ามากๆ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังกราบธรรม แล้วกราบธรรมกราบที่ไหนล่ะ? กราบที่อากาศไง กราบที่ความว่างนี่แหละ กราบที่อากาศเพราะไม่มีสิ่งใด.. นี่รูปสมมุติ รูปเคารพต่างๆ มันเป็นอนิจจัง มันต้องย่อยสลายไปเป็นธรรมดา แต่ถ้าจิตใจเรามั่นคงขึ้นมาแล้วมันเคารพในความเป็นจริง ถ้าเคารพในความจริงนั้น ความจริงนั้นมันจะอยู่กับเราตลอดไป เห็นไหม

นี่ธรรมะเหนือธรรมชาติ พวกเราอยู่ในธรรมชาติดังนี้ ยังเป็นอนิจจัง ยังเวียนว่ายตายเกิด ยังมีการเปลี่ยนแปลง ธรรมชาติคือความเปลี่ยนแปลง คือความไม่คงที่ คือการไหลเวียนไป แต่ถ้าเป็นสังขธรรมที่มันเหนือการไหลเวียน เหนือการเคลื่อนไหว อันนี้สำคัญมากเลย จากความรู้สึกที่มันไหลไป แล้วมันอยู่ของมันได้เป็นวิมุตตिसุข นี่เรามีโอกาสนะเพราะเรามีใจ เรามีความรู้สึก ความนึกคิด ฉะนั้นเราต้องมีสติยับยั้งสิ่งนี้เพื่อประโยชน์กับเรา

นี่คือการฟังนะ ฟังธรรมเพื่อประโยชน์กับเรา ใครจะว่าอย่างไร เดี่ยวคุยกันรอบหลังเนาะ เอวัง